

Sygn. akt: IX C 357/15 upr.

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 5 maja 2015 r.

Sąd Rejonowy w Opolu IX Wydział Cywilny

w składzie następującym:

Przewodniczący:	SSR Rafał Ratajczak
Protokolant:	protokolant Marta Czujko

po rozpoznaniu w dniu 5 maja 2015 r. na rozprawie w O. sprawy

z powództwa S. M.

przeciwko (...) Sp. z o.o. w O.

o zapłatę

I. zasądza od pozwanej (...) Sp. z o.o. w O. na rzecz powoda S. M. tytułem odszkodowania kwotę 1350,00 zł (kwotę 1350,00 złotych) wraz z odsetkami ustawowymi od dnia 02.04.2015 r. do dnia zapłaty;

II. zasądza od pozwanej (...) Sp. z o.o. w O. na rzecz powoda S. M. tytułem zadośćuczynienia kwotę 800,00 zł (osiemset i 00/100 złotych) wraz z odsetkami ustawowymi od dnia 02.04.2015 r. do dnia zapłaty;

III. oddala powództwo w pozostałym zakresie;

IV. koszty postępowania znosi wzajemnie pomiędzy stronami.

Sygn. akt IX C 357/15

UZASADNIENIE

Powód S. M. wniósł o zasądzenie od pozwanej (...) Sp. z o.o. z siedzibą w O. kwoty 3.324,00 zł tytułem odszkodowania wraz ustawowymi odsetkami liczonymi od 7 dnia od dnia doręczenia odpisu pozwu do dnia zapłaty oraz kwoty 1.995,00 zł tytułem zadośćuczynienia wraz ustawowymi odsetkami liczonymi od 7 dnia od doręczenia odpisu pozwu do dnia zapłaty oraz o zasądzenie kosztów postępowania, w tym kosztów zastępstwa procesowego. W uzasadnieniu wskazał, że w dniu 10.12.2013 r. zawarł ze stroną pozwaną umowę o świadczenie usług turystycznych dotyczącą pobytu 4 osób na wyspie D., w okresie do 02.07.2014 r. do 16.07.2014 r. Łączna cena imprezy wyniosła 13.297,00 zł i objęła pobyt w hotelu czterogwiazdkowym z wyżywieniem all inclusive, ubezpieczenie, przelot oraz transfer lotnisko – hotel – lotnisko. W dalszej kolejności wskazał, że w dniu 05.08.2014 zł złożył stronie pozwanej reklamację i zażądał wypłaty kwoty 5.319,00 zł, a dokument ten został doręczony w dniu 18.08.2014 r. Odpowiedź na reklamację została odebrana przez powoda w dniu 24.09.2014 r., co oznacza, że organizator turystyki nie ustosunkował się do reklamacji w ustawowym terminie 30 dni, a tym samym uznał reklamację za uzasadnioną. Niezależnie od powyższego powód wskazał, że strona pozwana nienależycie wykonała umowę z dnia 10.12.2013 r., gdyż został on wraz z rodziną zakwaterowany w hotelu trzygwiazdkowym, a usługi w nim świadczone odbiegały od wymagań stawianych hotelom

czterogwiazdkowym. O zaistniałej sytuacji S. M. poinformował na miejscu rezydenta. Jednocześnie powód podkreślił, że wybierając ofertę wakacyjną kierował się przede wszystkim standardem hotelu. Nadto w uzasadnieniu pozwu wskazano, że zarówno S. M., jak i jego rodzina nie wspominają tego wyjazdu zbyt dobrze, gdyż wiązał się on licznymi uciążliwościami. I tak, klimatyzacja w pokoju była uszkodzona i przeciekała, telefon pokojowy nie działał, jedzenie było monotonne, często brakowało ciepłej wody, a ręczniki pokojowe i basenowe nie spełniały wymaganych standardów. W świetle powyższych okoliczności żądanie odszkodowania w wysokości 25 % całkowitej ceny oraz zadośćuczynienia za zmarnowany urlop w wysokości 15 % całkowitej ceny jest uzasadnione.

W odpowiedzi na pozew (...) Sp. z o.o. w O. wniosła o oddalenie powództwa i zasądzenie kosztów postępowania oraz zasądzenie kosztów postępowania, w tym kosztów zastępstwa procesowego. W uzasadnieniu w pierwszej kolejności wskazano, że niezasadny jest zarzut powoda, jakoby organizator turystyki nie dotrzymał terminu odpowiedzi na reklamację. Na otrzymaną w dniu 18.08.2014 r. reklamację odpowiedzi udzielił w dniu 17.09.2014 r. Odpowiedź na reklamację nie stanowi przy tym oświadczenia woli, zatem nie znajduje do niej zastosowania art. 61 k.c. Nadto strona pozwana podała, że hotel, w którym został zakwaterowany powód spełniał standard obiektu czterogwiazdkowego i ubiegał się o oficjalne uzyskanie takiego oznaczenia, choć faktycznie oznaczony był trzema gwiazdkami. Jednocześnie podkreślono, że S. M. nie wykazał, że klimatyzacja i telefon w pokoju rzeczywiście były popsute, a zarzut dotyczący posiłków ma charakter subiektywny. W ocenie strony pozwanej urlop powoda nie był zmarnowany, zatem jego roszczenia nie są zasadne.

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

Dnia 10.12.2013 r. S. M. zawarł z (...) Sp. z o.o. w O. umowę o świadczenie usług turystycznych. Obejmowała ona 14 – dniowy pobyt, od 02.07.2014 r. do 14.07.2014 r. na D. dla 4 osób. Stronami umowy oprócz S. M. była również jego żona A. M. oraz dzieci, N. M. i M. M..

Oferta dotyczyła pobytu w hotelu czterogwiazdkowym, z wyżywieniem w wersji all inclusive. Impreza turystyczna obejmowała również przelot samolotem w obie strony, ubezpieczenie oraz transfer lotnisko – hotel – lotnisko.

Cena wczasów S. M. i A. M. wyniosła po 5373,00 zł, natomiast koszty pobytu dzieci wynosiły 1.550,00 zł (N. M.) i 1001,00 zł (M. M.).

Dowody:

- dokument podróży, k. 13
- warunki uczestnictwa w imprezach turystycznych, k. 14

Po przybyciu na miejsce okazało się, że S. M. wraz z rodziną zostali zakwaterowani w hotelu S.G.H. Y. B. o standardzie trzygwiazdkowym.

S. M. miał do dyspozycji tylko jeden klucz do pokoju, w którym został zakwaterowany wraz z rodziną, co stanowiło dla niego znaczną uciążliwość, gdyż musiał konsultować z żoną każde wyjście.

W ich pokoju uszkodzona była klimatyzacja – po jej włączeniu z urządzenia znajdującego się nad drzwiami wejściowymi do pokoju kapała woda. Na podłodze robiła się kałuża i było ślisko, na skutek czego M. M. raz się nawet przewrócił. Powód wielokrotnie zgłaszał tę usterkę, ale naprawy dokonywane były przez obsługę hotelu w sposób prowizoryczny. Nieszczelności były zaklejane silikonem, a po chwili woda znowu zaczynała kapać. Do końca pobytu klimatyzacja nie została skutecznie naprawiona.

Poza tym w pokoju awarii uległ telefon, a usterka ta pomimo wielokrotnych zgłoszeń została naprawiona dopiero dwa dni przed zakończeniem wczasów. S. M. zgłaszał również, że w jego pokoju nie działa żarówka nad łóżkiem. (...) hotelu rozwiązała ten problem w ten sposób, że wykręciła żarówkę z innej lampy w tym pokoju i umieściła ją nad łóżkiem.

Jedynie część spośród pracowników hotelu władała w dostateczny sposób językami obcymi, w związku z czym porozumienie się z obsługą napotykało znaczne trudności.

Ręczniki łazienkowe oraz basenowe wyglądały nieświeżo i nosiły znamiona znacznego zużycia. W hotelu nie było przechowalni bagaży ani windy.

Dowody:

- zeznania świadka A. M., k., 73
- zeznania świadka D. G., k. 74
- zeznania świadka W. G., k. 74
- zeznania powoda S. M., k. 74
- certyfikat hotelu, k. 24
- dokumentacja zdjęciowa, k. 25-30

W dniu 05. (...) S. M. wystosował do biura podróży reklamację, w której zgłosił powyższe mankamenty i zażądał wypłaty kwoty 3.324,00 zł tytułem odszkodowania i kwoty 1.995,00 zł tytułem zadośćuczynienia. Reklamacja została doręczona spółce w dniu 18.08.2014 r. W odpowiedzi na reklamację nadanej w dniu 17. (...) biuro podróży odmówiło zapłaty powyższych sum wskazując m. in., że hotel w którym został zakwaterowany S. M. posiadał promesę przyznającą kategorię 4 gwiazdek.

Dnia 04.11.2014 r. działający imieniem S. M. pełnomocnik skierował do spółki ostateczne wezwanie do zapłaty kwoty 3.324,00 zł tytułem odszkodowania i kwoty 1.995,00 zł tytułem zadośćuczynienia. W piśmie z dnia 10 grudnia 2014 r. organizator turystyki po raz drugi odmówił wypłaty na rzecz S. M. jakichkolwiek świadczeń.

Dowód:

- reklamacja wraz z dowodem doręczenia, k. 15-18
- odpowiedź na reklamację wraz z wydrukami elektronicznymi, k. 19-23
- wezwanie do zapłaty wraz z potwierdzeniem odbioru, k. 31-35
- odpowiedź na wezwanie do zapłaty k. 36-37

Sąd zważył, co następuje:

Powództwo o odszkodowanie zasługiwało na uwzględnienie co kwoty 1.350,00 zł, natomiast roszczenie o zadośćuczynienie do kwoty 800,00 zł.

Strony łączyła umowa o organizację usługi turystycznej, przy czym prawa i obowiązki stron regulowały także warunki uczestnictwa w imprezach turystycznych, będące integralną częścią umowy oraz dane zawarte w ofercie katalogowej pozwanej.

W świetle powyższego wskazać należy, iż w niniejszej sprawie zastosowanie znajdują przepisy ustawy z dnia 29.08.1997 r. o usługach turystycznych (Dz. U. z 2004 r., Nr 223, poz. 2268 ze zm.). Przedmiotem regulacji tego aktu prawnego są warunki świadczenia przez przedsiębiorców usług turystycznych na terenie kraju i za granicą. Ustawa ta wprowadza kategorię umów nazwanych – „umowę o świadczenie usług turystycznych”, przez którą należy rozumieć wszelkiego rodzaju usługi świadczone turystom. Usługa owa obejmuje w praktyce kilka różnych świadczeń traktowanych jednak jako jedno zobowiązanie. Konsekwencją takiej konstrukcji jest to, że za wykonanie

wszystkich mieszczących się w ramach umowy świadczeń, pomimo iż są one z reguły realizowane przez różne podmioty – odpowiedzialność wobec usługobiorcy ponosi jedynie organizator turystyki (art. 11a ustawy). Zatem ustawodawca zdecydował się szeroko zakreślić zakres odpowiedzialności organizatora, albowiem odpowiada on nie tylko za działania własne, ale również działania osób, z pomocą których zobowiązanie wykonuje.

Przenosząc powyższe rozważania na grunt niniejszej sprawy wskazać należy, że podstawą prawną zasądzonego roszczenia jest art. 11a ust. 1 przywołanej wcześniej ustawy. Zgodnie z tym przepisem, organizator turystyki odpowiada za niewykonanie lub nienależyte wykonanie umowy o świadczenie usług turystycznych, chyba, że niewykonanie lub nienależyte wykonanie jest spowodowane wyłącznie działaniem lub zaniechaniem klienta, działaniem lub zaniechaniem osób trzecich, nie uczestniczących w wykonywaniu usług przewidzianych w umowie, jeżeli tych działań lub zaniechań nie można było przewidzieć ani uniknąć, albo siłą wyższą. Co istotne, zgodnie z poglądami wyrażonymi przez Sąd Najwyższy, przepis art. 11a ust. 1 ustawy może być podstawą odpowiedzialności organizatora turystyki za szkodę niemajątkową klienta w postaci tzw. zmarnowanego urlopu (por. uchwała SN z dnia 19 listopada 2010 r., sygn. III CZP 79/10, LexPolonica nr 2412173 oraz wyrok SN z dnia 24 marca 2011 r., sygn. I CSK 372/10 LexPolonica nr 2505492). W uzasadnieniu powyższego orzeczenia Sąd Najwyższy podkreślił, iż przytoczony przepis stanowi regulację szczególną wobec art. 471 k.c., zatem nie ma żadnych przeszkód aby w reżimie odpowiedzialności kontraktowej zasądzać odszkodowania za szkody o charakterze niemajątkowym. Jednocześnie Sąd Najwyższy zauważył, że taka interpretacja analizowanego przepisu pozostaje w zgodzie z dyrektywą Rady z dnia 13 czerwca 1990 r. w sprawie zorganizowanych podróży, wakacji i wycieczek (90/314/EWG) (Dz. Urz. UE L 1990.158.59), implementowanej przez wszystkie państwa Unii Europejskiej, także przez Polskę. Podstawowe znaczenie w tym zakresie miało uchwalenie art. 11a, będącego odpowiednikiem art. 5 ust. 1 i 2 dyrektywy statuującej odpowiedzialność organizatora imprezy turystycznej za szkody wyrządzone klientowi w wyniku niewykonania lub nienależytego wykonania umowy. Powyższa argumentacja została również w pełni zaakceptowana przez przedstawicieli doktryny (por. Glosa Mirosława Nesterowicza OSP 2012/1 str. 14, Glosa Katarzyny Kryli Przegląd Sądowy 2011/9 str. 137 oraz Glosa Jerzego Gospodarka OSP 2012/1 str. 8).

Nadto zgodnie z treścią art. 16 b ust. 3 i 5 ustawy klient może złożyć organizatorowi turystyki reklamację zawierającą wskazanie uchybienia w sposobie wykonania umowy oraz określenie swojego żądania, w terminie nie dłuższym niż 30 dni od dnia zakończenia imprezy, jeśli natomiast organizator turystyki nie ustosunkuje się na piśmie do reklamacji w terminie 30 dni od dnia jej złożenia, uważa się, że uznał reklamację za uzasadnioną.

W pierwszej kolejności należy zauważyć, że strony pozostawały w sporze co do tego, czy (...) Sp. z o.o. ustosunkowała się do reklamacji klienta w ustawowym terminie, a tym samym czy uznała ona roszczenia powoda.

Sąd rozpoznający niniejszą sprawę nie podziela poglądu wyrażonego przez pełnomocnika powoda, iż pozwana nie uczyniła zadość obowiązkowi udzielenia odpowiedzi na reklamację w terminie 30 dni od dnia jej otrzymania. Zdaniem sądu właściwą interpretacją przepisu art. 16b ust. 5 ustawy o usługach turystycznych jest przyjęcie, iż do zachowania określonego w nim trzydziestodniowego terminu na ustosunkowanie się przez organizatora turystyki do reklamacji klienta wystarczy nadanie w tymże terminie przesyłki poleconej zawierającej odpowiedź udzielona na piśmie, albowiem nie mają tu zastosowania ogólne przepisy dotyczące czynności prawnych i składania oświadczeń woli, a w szczególności art. 61 k.c. (vide choćby wyrok Sądu Okręgowego w Opolu z dnia 28.10.2013 r., sygn. akt II Ca 626/13 wraz z uzasadnieniem czy też wyrok Sądu Okręgowego w Opolu z dnia 18.09.2014 r., sygn. akt II Ca 617/14). Dokonując literalnej wykładni art. 16b ust. 5 ustawy o usługach turystycznych zauważyć należy, iż nakazuje on organizatorowi usług turystycznych ustosunkowanie się do reklamacji w przepisany terminie. Nie można zatem przyjmować, iż termin ten winien być liczony do momentu doręczenia pisma reklamującemu, albowiem sformułowanie „ustosunkowanie się” nie odnosi się w ogóle do drugiej strony umowy. Jednocześnie sformułowanie to daje podstawy do uznania, iż wyznaczony w tymże przepisie termin został oddany w całości do dyspozycji organizatora usługi turystycznej, a zatem ma on owe trzydzieści dni na sporządzenie swojego stanowiska na piśmie. Ponadto przyjęcie, iż zgodnie z tym przepisem odpowiedź na reklamację ma być doręczona adresatowi (czy też choćby w tymże terminie ma nastąpić awizowanie mu tej przesyłki) w terminie trzydziestu dni skutkowałoby obciążeniem organizatora usług turystycznych odpowiedzialnością za ewentualne działania osób trzecich (poczty), a

ponadto oznaczałoby że tak naprawdę organizator usługi turystycznej nie mógłby nigdy być pewnym czy zachował termin na udzielenie odpowiedzi na reklamację, czy też nie (w zależności od tego jak długo trwałoby doręczenie konkretnej przesyłki). Nie można zatem zaakceptować takiej interpretacji zapisu art. 16b ust. 5 ustawy który w istocie prowadziłby do skrócenia terminu wyznaczonego ustawą. Zaznaczyć przy tym trzeba, iż odpowiedź na reklamację nie ma charakteru oświadczenia woli w czystej postaci albowiem ma ono charakter mieszany będąc w istocie zarówno oświadczeniem wiedzy i woli. Stąd też nie sposób doń wprost stosować reguł o których mowa w art. 61 k.c. dotyczących czynności prawnych i składanie oświadczeń woli. Na koniec warto również wspomnieć, iż co do zasady dopuszcza się w nietypowych sytuacjach możliwość powołania się przez organizatora turystyki także na przepis art. 5 k.c. celem wykazania, że uznanie przez klienta reklamacji za uzasadnioną w wyniku nieustosunkowania się do reklamacji przez organizatora turystyki w trzydziestodniowym terminie stanowi nadużycie prawa (por. Piotr Cybula, Usługi turystyczne. Komentarz, wyd. LEX 2012). Brak było zatem podstaw do przyjęcia, iż złożona przez powoda reklamacja została uznana za uzasadniona poprzez upływ terminu określonego w art. 16b ust. 5 ustawy o usługach turystycznych w sytuacji, gdy odpowiedź na reklamację została nadana na pocztę przed upływem trzydziestego dnia od doręczenia reklamacji pozwanej.

Niezależnie natomiast od powyższego, kwestią sporną w sprawie pozostawało ustalenie czy pozwana, jako organizator imprezy turystycznej, w istocie nienależycie wykonała zobowiązanie wynikające z umowy, a jeśli tak to w jakim zakresie. Nadto do oceny pozostawało ustalenie czy (...) Sp. z o.o. w O. ponosi odpowiedzialność za szkodę niemajątkową powoda.

Zdaniem sądu powód zdołał należycie wykazać, że pozwana nienależycie wykonała umowę z dnia 10.12.2013 r. Przede wszystkim należy zwrócić uwagę, że zgodnie z ofertą biura podróży powód, wraz rodziną, miał zostać zakwaterowany w hotelu czterogwiazdkowym. Lektura dokumentu podróży jednoznacznie wskazuje, że usługa turystyczna wykupiona przez powoda obejmuje taką, a nie inną kategorię obiektu hotelowego. Zresztą strona pozwana w żaden sposób nie kwestionowała tej okoliczności. Przeprowadzone postępowanie dowodowe wykazało jednoznacznie, że w czasie pobytu powoda na D. hotel S.G.H. Y. B., w którym został zakwaterowany wraz z rodziną, posiadał kategorię trzech gwiazdek. Świadczą o tym zarówno zeznania świadków, jak też przedłożona przez S. M. dokumentacja. Co istotne, pozwana przyznała w odpowiedzi na pozew, że obiekt ten w oficjalnej klasyfikacji nie miał przyznanych czterech gwiazdek, podnosząc iż według niej spełniał standardy hoteli czterogwiazdkowych i ubiegał się o otrzymanie takiej kategorii. W ocenie sądu twierdzenia strony pozwanej nie mogą jednak w żaden sposób wyłączyć jej odpowiedzialności z tytułu nienależytego wykonania spoczywającego na niej obowiązku umownego. Skoro powód wykupił ofertę obejmującą pobyt w hotelu czterogwiazdkowym, to miał on pełne prawo oczekiwać, że gdy będzie tam zamieszkiwał, to obiekt będzie spełniał takie wymaganie. Okoliczność, że hotel objęty był procedurą uzyskiwania stosownych oznaczeń nie ma w takim przypadku żadnego znaczenia, gdyż treść umowy jednoznacznie wskazywała, że hotel został już oznaczony czterema gwiazdkami, a nie że dopiero do takiego poziomu aspiruje. Niezależnie od tego należy wskazać, że sam fakt, iż dany obiekt ubiega się o potwierdzenie określonego standardu nie jest równoznaczny z tym, że procedura ta zostanie zakończona pomyślnie. Nadto należy zwrócić szczególną uwagę na to, że powód przy podjęciu decyzji o zakupie przedmiotowej oferty kierował się głównie jakością oferowanych usług hotelowych. Zainteresowany był jedynie pobyt w obiekcie czterogwiazdkowym, gdyż w jego ocenie tylko taki hotel zapewni mu satysfakcjonujący wypoczynek.

Ustalając wysokość odszkodowania sąd wziął również pod uwagę fakt, że w pokoju powoda klimatyzacja uległa awarii, a usterka ta przez cały pobyt nie została naprawiona. Wbrew twierdzeniom strony pozwanej S. M. zdołał wykazać, że tego typu niedogodność miała miejsce. Awaria klimatyzacji została bowiem potwierdzona przez wszystkich świadków, a przedłożona dokumentacja zdjęciowa jednoznacznie wskazuje, że w pokoju powoda na podłodze pojawiła się kałuża. Mając na uwadze zarówno klimat, w którym przebywał powód, jak też termin tego pobytu, nie może budzić wątpliwości, że brak klimatyzacji był dlań szczególną uciążliwością.

Ponadto w hotelu, jak i w pokoju powoda występowały też inne uchybienia, w tym problemy z oświetleniem. Co istotne, nie sposób przyjąć że wymiana żarówek polegająca na ich wykręceniu z innej lampy w tym samym pokoju może zostać uznana za skuteczną naprawę. S. M. wskazywał ponadto, że telefon znajdujący się w pokoju nie działał

niemal przez cały pobyt, a obsługa hotelu pomimo zwracania uwagi na ten problem nie podejmowała żadnych działań w tym zakresie. Również inne zarzuty podnoszone przez powoda takie jak niska jakość ręczników, słaba znajomość języków obcych przez pracowników hotelu, niewielka różnorodność posiłków, udostępnienie tylko jednego klucza, czy też brak przechowalni bagażu potwierdzają niższy standard hotelu. Ustalając należne powodowi odszkodowanie sąd miał zatem na uwadze obniżony w stosunku do oferty standard hotelu, a zatem również pośrednio powyższe drobne mankamenty znalazły stosowne odzwierciedlenie w zasądzonej na rzecz powoda kwocie.

Biorąc pod uwagę powyższe sąd przyjął, że roszczenie odszkodowawcze powoda zasługuje na uwzględnienie w zakresie kwoty 1.350,00 zł, która stanowi ok. 25 % ceny usługi turystycznej obejmującej pobyt powoda, tj. kwoty 5.373,00 zł. Dokonując takiej oceny sąd posiłkował się tzw. Kartą frankfurcką. Dokument ten oczywiście nie ma mocy wiążącej, ale stanowi instrument pomocniczo stosowany w poszczególnych sprawach dotyczących roszczeń związanych ze świadczeniem usług turystycznych. I tak sąd uznał, że zmiana standardu hotelu powinna wpłynąć na obniżenie ceny usługi w wysokości ok. 15 %, natomiast uchybienia związane z awariami w pokoju powoda (przede wszystkim dotyczy to niesprawnej i nieskutecznie naprawianej klimatyzacji) należy ocenić na 10 % wartości wczasów.

W świetle powyższych okoliczności sąd uznał również za uzasadnione przyznanie powodowi kwoty 800,00 zł tytułem zadośćuczynienia za zmarnowany urlop, która stanowi ok. 15 % ceny usługi turystycznej przypadającej na S. M., tj. kwoty 5.373,00 zł. Niewłaściwe wykonanie zobowiązania przez stronę pozwaną zakłóciło prawo powoda do niezakłóconego wypoczynku, bez konieczności zamartwiania się o sprawy organizacyjne, w tym o tak podstawowe kwestie jak możliwość przebywania w suchym i odpowiednio oświetlonym pokoju. Zamiast korzystać z lokalnych atrakcji, relaksować się i spędzać spokojnie czas z rodziną, S. M. zmuszony był wielokrotnie interweniować u pracowników hotelu w zakresie pojawiających się usterek. Należy przy tym zwrócić uwagę, że powód podróżował z dziećmi, zatem strach związany z niemożnością zapewnienia im prawidłowych warunków był szczególnie uciążliwy. Pojawienie się kałuży wody w pokoju stanowiło realne zagrożenie dla dzieci, zresztą syn powoda nawet raz upadł na skutek zawilgocenia podłogi. Spędzanie wakacji w takich warunkach bez wątplenia uniemożliwiło powodowi zregenerowanie sił przed powrotem do pracy, a tym samym cel, który przyświecał wyjazdowi nie został osiągnięty.

W realiach niniejszej sprawy sąd nie znalazł natomiast powodów by zasądzić na rzecz S. M. tytułem odszkodowania i zadośćuczynienia kwoty, które stanowią odpowiednio 25 % i 15 % całej ceny usługi, tj. sumy 13.297,00 zł, bowiem szkody doznały również inne osoby, które były stronami przedmiotowej umowy. Legitymacja czynna według postanowień ustawy o usługach turystycznych przysługuje każdemu z klientów biura podróży oddzielnie, zatem ustalając wysokość należnego odszkodowania sąd powinien odnieść się do ceny usługi należnej od każdego z klientów. W tej sytuacji nie było podstaw, by jako wartość świadczenia, które na skutek nienależytego wykonania umowy należało obniżyć, przyjąć cenę imprezy należnej w sumie od powoda i osób mu towarzyszących nawet, jeśli powód zapłacił za imprezę samodzielnie. S. M. musiałby bowiem wykazać, że roszczenia przysługujące żonie i dzieciom zostały na jego rzecz skutecznie przeniesione. Na gruncie ustawy o usługach turystycznych nie ma również podstawy do tego, aby powód dochodził zadośćuczynienia na rzecz innych osób. Zadośćuczynienie stanowi bowiem rekompensatę za doznaną krzywdę, zatem nie sposób sobie wyobrazić, że tego typu roszczenia mogą być dochodzone przez osoby trzecie.

Rozstrzygnięcie w przedmiocie kosztów znajduje uzasadnienie w treści art. 100 zd. 1 k.p.c. Mając na uwadze fakt, że roszczenie powoda zostało uwzględnione niemal w 50% koszty postępowania poniesione przez strony należało wzajemnie znieść.

Zarządzenia:

1. odnotować uzasadnienie;
2. odpis wyroku wraz z uzasadnieniem doręczyć pełn. stron;
3. kal. 14 dni.